

1.

Tetragrammaton

Misfornøjet som han var, travede Magnus Malachi længe op og ned ad jordgulvet i den gamle stald, før han trådte hen til den åbne dør og forsigtigt stak hovedet ud for at betragte den dybsorte nattehimmel. Han lænede sig op ad sin lange stok og kærtegnede dens håndtag af hvalben med sine slanke, fedtede fingre.

»Den nærmer sig stadig, Tersias. Stjernen er over os,« pipede han og plukkede nervøst små totter af sit lange, sorte gedebukkeskæg med blikket fæstnet på den komet, der var på kollisionskurs med planeten. »Kom, lad dine profetier forbløffe mig. Kometen må standses, før den ødelægger jorden og min lille del af kongeriget.« Han vendte sig med en snerren og så hen mod den lille dreng, der sad sammenkrøbet i staldens mørke bag tremmerne i sit bur. »Jeg gjorde klogt i at købe dig. Det bedste køb jeg nogensinde har gjort for en guinea,« mumlede han og begyndte at liste sig hen over gulvet. »Hvem vil betale en guinea for en blind tigger?« spurgte de. Manden må jo være et fjols, sagde de. Men hvem er et fjols nu?« Han hævede stemmen til en råben: »Nu har jeg min egen profetdreng, oraklet over alle orakler. Spørg ham om hvad som helst, du vil aldrig få en løgn at høre ... universets hemmeligheder ligger gemt mellem hans blomkålsører, og alt det for en enkelt guinea.«

Tersias sad på en lille, trebenet taburet ved siden af sin tarvelige seng. Han holdt med hænderne om de tykke metaltræmmer, der gjorde det ud for vægge og loft i hans guldmalede bur, og stirrede med blinde øjne ud på en sort verden. Han vidste, at Malachi var lige i nærheden, for hans næsebor opfangede den tunge duft af myrra, som Malachi smurte ind i sit lange skæg for at få det til at glinse, og han kunne høre Malachi kluntet slæbe sit stive ben hen over det hårdttrampede jordgulv.

Tersias havde udholdt tolv vintre, og den sidste måned havde han siddet indespærret i sit bur, hvor der kun var plads til fem blinde skridt mellem træmmerne. For hver dag der gik, blev han svagere, og hans jakke, der engang havde passet ham godt, hang nu som en stor, slidt bomuldssæk over hans magre, optrukne skuldre.

»Hvad siger du så, dreng? Vil min besværgelse virke? Vil den forhindre himmellegemet i at hamre ind i vores planet?« Malachi snøftede og savlede, mens han talte. »Jeg må vide det ...« kvækkede han som en mager krage fra de døde grene i et heksetræ.

»Den vil ikke ødelægge byen,« svarede drengen langsomt, mens han lod sin bløde, hvide tommelfinger glide op og ned ad en af burets træmmer. »Jeg kan ikke lyve for dig. Din besværgelse er nytteløs. Ingen lytter til dine mumlerier.«

»Mumlerier?« knurrede Malachi og hamrede sin lange stok ind i burets træmmer, før han med en fejende armbevægelse slog sin lange, lasede frakke sammen om sig. »Jeg mumler ikke ... Jeg udøver en kunststart, en kunststart af den fineste slags. Det er ikke mumlerier – mumlerier er for fede, gamle kællinger, der tager en penny for en kur mod vorter. Jeg har betalt syv guineas for denne heksebog med anerkendte besværgelser fra fordums tid ... Du siger, at kometen ikke vil

ramme jorden, men at mine besværgelser ikke har nogen virkning. Hvordan hænger det sammen?»

»Du spurgte mig om fremtiden, og jeg kan fortælle, hvad der hviskes til mig, men hvordan og hvorfor? Det ved jeg intet om,« svarede drengen stille.

Malachi begyndte at trampe rundt i stalden og kaste brændeknuder på ilden. Knuderne spredte de varme gløder på ildstedet og sendte klare røde gnister op i skorstenen. »Så vil jeg udvirke min trolddom ved at fremsige besværgelsen endnu en gang,« forkyndte han. Han stak hånden ned i den store, slidte lædertaske, der hang i en lang strop fra hans skulder, og gravede ivrigt rundt dernede mellem ben og kløer og garn og hår.

»Haps!« råbte han muntert og fremdrog en lang, indtørret finger, der var blevet skåret af ved den tykkeste kno. »Den vil jeg bruge til min besværgelse, Tersias,« sagde han og ilede hen til det store bord, der stod op ad den fjerneste væg som en alkymists alter. Her stak han spidsen af den visnede finger ind i vokslysets flamme. Han drejede omhyggeligt fingeren rundt, indtil ilden havde brændt spidsen helt sort. Så greb han en stor tintallerken og tegnede en cirkel i dens centrum med den forkullede fingerspids.

»Afhugget finger, druknet mand ... Fang nissen, hvis du kan ... Kom til mig, ånder, fra fjern og nær ... Gør min vilje og stands stjernen dér ...« Han dansede kluntet rundt og pegede med den forkullede finger fra bordet til himlen, mens han udtalte besværgelsen.

Så rodede han igen i tasken, tog en lille pose med sort pulver op og dryssede det ud over den cirkel, han havde tegnet, hvorefter han tilføjede en knivspids salt. Derefter kradsede han langsomt syv dybe ridser fra tallerkenens centrum ud til kanten og fyldte ridserne med det sorte pulver, samtidig med at han lod seks dråber tyk olie fra en skåret kande dryppe

ned i den lille bunke pulver i midten. Tre dråber varm voks blev så én for én dryppet ned præcist midt i blandingen, som de ramte med en lydelig syden. Malachi stillede tallerkenen ind midt på det lange bord og brugte den afskårne finger til at skrabe et lille hul i midten af blandingen. Så tændte han fingeren ved vokslysets flamme, som om den selv var et lys, og satte med den ild til tallerkenen.

Blandingen udsendte et blåligt lysglimt, da den eksploderede og sendte en sky af tyk, svovlholdig røg op mod loftet. Fra den rødglødende tallerken stod der gløder og sydende gnister ud over bordet i alle retninger. Varmen fik tallerkenens metal til at boble og koge, så strenge af flydende tin sprøjtede ud til alle sider og gravede sig ned i bordpladens egetræ som lange kløer.

»Det er fuldbragt ...« stammede Malachi, mens han børstede små, skinnende gløder ud af sit skæg, gned røgen ud af øjnene og kradsede sig i hovedbunden med den afhuggede finger. Så gik han langsomt hen til døren og så op mod nattehimlen.

I nogle lange minutter stirrede han nervøst op mod kometen, der fortsatte med at vokse sig større og mere blændende og vifte sin lange, hvide hale fra side til side, mens den tordnede gennem natten med kurs mod jorden.

Tersias sad og sang stille for sig selv, mens han pillede løse tråde ud af ærmet på sin frakke. Han prøvede at erindre sig livet, som det var, før han blev blindet og bortført – dengang han kunne se den virkelige verden og ikke kun ansigterne på de hemmelige besøgende, der kom til ham uanmeldt og usynlige for verden og hviskende åbenbarede fremtiden for ham. De kom for det meste, når han var ved at falde i søvn, og mumlede hans navn. De dukkede op i hans sind – tågede, fortrukne ansigter, der sjældent smilede; bitre, bidende stemmer, der skurrede i hans indre ører. Nu kom de efterhånden

som kaldet, parate hvad øjeblik det skulle være. Så snart et spørgsmål var stillet, hviskede de svaret til ham, hvorpå han udtalte det, som om det var hans egne ord.

»Det er bedst, hvis han er blind ...« Ordene genlød igen og igen i hans sind som et evigt ekko. Sådan havde hans mor sagt, dengang de fjernede ham. »En blind tigger er bedre end én med en afhugget fod eller en vissen hånd. Det giver mere medlidenhed. Blind dreng – blind mand tigger mere sammen.«

Det var de eneste ord fra sin mors mund, han kunne huske. Han erindrede synet af hendes ansigt som det sidste, lige før en eksplosion af blændende hvidt lys berøvede ham synet og henviste ham til det mørkets og skyggernes land, hvor han havde vandret lige siden. Igen og igen pinte han sig selv med mindet og tankerne om, hvad der var sket, efter han vågnede af bevidstløsheden og mærkede de tykke stofstrimler, der var viklet om hans hoved. Stoffet holdt lyset ude og sad klistret til de tykke sårskorper, der dækkede hans øjne.

Først da fremmede hænder ublidt rev bandagen af hans hoved, gik det op for ham, at han var blind og alene, revet væk fra sit hjem. Han ville aldrig glemme den barnlige panik, der fik hans krop til at isne og hans læber til at bæve, før den fik afløb i friske tårer og åndeløs hulken. Med sin barnestemme havde han råbt og skreget efter sin mor uden at få noget svar. I de vanvittige tanker, der da fór gennem hans hoved, forestillede han sig, at hans mor var tæt ved ham, at hun gemte sig lige i nærheden. Gemmeleg – det var alt, hvad han i det øjeblik kunne tænke på. Han måtte bare vente på, at hun rev dækket for hans øjne væk, så han kunne se hende og forstå, at hun ikke havde forrådt ham.

I stedet var han blevet henvist til de mørke hjørner i fugt-ige, ildelugtende rum, hvor han måtte sidde og pille lus af sin hud og spise krummerne fra et andet menneskes bord.

Grove hænder og hårde ord fra en fremmed, som hverken gav ham kærlighed eller navn, og som bandt ham til tiggerstolpen i Covent Garden – det var alt, hvad han havde kendt i de følgende år af sin barndom. Lange timer med piskende regn og bidende kulde, der trængte gennem hans tynde hud og helt ind til knoglerne, mens han holdt hænderne frem og søgte at vække tilfældige forbipasserendes medlidenhed.

Hans blinde, arrede ansigt var mere, end selv de mest hårdhjertede kunne stå for. Der sad han så med blå læber og tiggede en skærv fra en enke eller en shilling fra en laps. Nattens løse fugle forkælede ham med søde sager eller halvspiste brødhumpler, når de passerede ham om aftenen med raslende skørter. Når så de sidste gadelamper blev slukket, kom Grov-hånd tilbage for at hente ham. Han trak drengen gennem de fugtige gader, op ad to sæt stejle trapper og ind på et loft, hvor han tog tiggerposen og talte dagens resultat op, penny for penny.

En sankthansaften, mens Grov-hånd sov, var væsnet så kommet til ham for første gang. Ind imellem lange, fortrukne snork fra hans slavepisker kunne Tersias høre gulvbrædderne knirke, da en mørk tilstedeværelse fyldte rummet. Han krøb sammen i sit tæppe og svøbte det om fødderne til værn mod rotternes bid, mens væsnet langsomt og målbevidst omsluttede ham med sit dødbringende nærvær. Med hver nerve og hvert åndedrag mærkede han, hvordan noget rugede over ham og fyldte hele rummet med en kvalmende stank. Han krummede sig sammen i en tæt bylt i et naivt håb om at gøre sig så lille, at han ikke blev opdaget. Han trak knæene op til brystet og dækkede sine blinde øjne med armene af frygt for, at de på en eller anden måde skulle se det, der omgav ham.

Da talte en mørk stemme inden i ham: »Jeg er Elendighe-den. Når du danser med mig, er det altid til min melodi.« Tersias følte en blød hånd stryge hen over sit ansigt. »Magtfulde

væsner som jeg har altid brug for små nisser og dryader, som kan gøre deres vilje. Du kan være min dryade. Til gengæld vil jeg skænke dig en mageløs evne, som vil forbløffe verden og gøre dig stor i menneskers øjne ... Det, jeg skænker, har altid en mægtig virkning.«

Et kort øjeblik var det, som om et spidst søm borede sig ind i hans ansigt. Hans hoved blev skudt bagover og hamrede ind i væggens fugtige puds, før det sammen med hans krop blev presset ned i gulvet af en usynlig kraft, der strømmede ind gennem hans mund og hvirvlede rundt i hans hoved. Så var den uhyggelige tilstedeværelse med ét slag borte, og det eneste, hans sanser registrerede, var den fortsatte snorken fra Grov-hånd, der sad og sov i en stol foran ildens sidste gløder.

Så var det, Elendighedens stemmer begyndte at komme til ham som en svag hvisken fra fortrolige samtaler. Tersias følte sig omgivet af en spydig tilskuerskare, som om rummet var fuldt af mennesker, der gjorde grin med ham og hånede ham. Han tog til genmæle mod forhånelserne, men hans ansigtsløse fangevogter, Grov-hånd, gav ham straks, halvt i søvne og med slubrede og raspende åndedrag, besked på at holde kæft.

Stemmerne hviskede videre og berettede om morgendagens tildragelser, store begivenheder i fremtiden, optog og henrettelser. Han var helt omgivet af stemmerne, der talte i ét væk. De fyldte hans sind med deres plapren, så det gav genlyd i hver en afkrog af hans hjerne. Nogle gange talte Elendighedens stemmer i kor og fortalte ham rygter fra fremmede steder. Det var, som om stemmerne var inde i hans hoved, så kun han kunne høre dem, som om de var budbringere, der var sendt til ham alene. Næste nat forsøgte han igen at svare Elendigheden. Først troede han ikke, de kunne høre ham, men efterhånden som deres ansigter trådte mere og mere

tydeligt frem for hans indre øje, talte han mere frimodigt til dem. Fra da af kunne han kalde dem frem som tjenende engle, der åbenbarede fremtiden for ham.

»Lad ingen vide, hvem der taler til dig, Tersias,« formandede de ham med én stemme, da de ved daggry forlod ham. »Man vil bare tro, at du er gal; at du har fået bly i læberne og kviksølv i hovedet.« De lo og kvidrede som et drengekor i en domkirke, når kantor er ude.

En af de følgende dage solgte Grov-hånd Tersias til en rebslager i Limehouse, som derpå tabte ham i kortspil. Hans nye herre glemte ham i drukkenskab på London Bridge, hvor han blev fundet og for en guinea overladt til Magnus Malachi, en magiker og kvaksalver, som ernærede sig ved at sælge mirakelkure og besværgelser. Malachi bragte Tersias til stalden, hvor han låste ham inde i et gyldent bur, og Elendigheden fulgte med. De var altid parate til at tale til ham, altid lige i nærheden og altid navnløse.

Det var en uimodståelig tilskyndelse, der fik Tersias til uafvidende at udtale sin første profeti. Malachi havde stået bøjet over sin potte og spejdet ned i de mørke vande efter et tegn, en forudsigelse af fremtiden. Han havde fremmumlet et spørgsmål til potten, som Elendigheden havde hørt. De havde så hvisket svaret til Tersias, som havde mistet kontrollen over sin egen stemme og med en råben ladet Malachi vide, hvad han ønskede at vide. Fra da af havde Malachi sat dobbelt lås på Tersias' bur og var begyndt at sove i stalden. Han lod ilden brænde hele natten i smedjeessen og sendte aldrig mere Tersias på gaden for at tigge.

Tersias' første profeti affødte en stadig strøm af spørgsmål og tilskyndelser fra Malachi, der gav de hviskende stemmer lejlighed til at vise deres troskab over for drengen. Hver gang Malachi spurgte, gav de gennem drengens mund præcis det svar, som Malachi efterlyste. Gennem de fire lange uger, han

havde siddet indespærret, havde Tersias utallige gange udtalt de ord, Elendigheden plantede i hans sind.

Malachi havde jublet af glæde, efterhånden som hans profetiske hittegods overgik hans vildeste forventninger. Tersias havde gang på gang omtalt den kommende komet, mens den i hemmelighed nærmede sig gennem rummet. Først havde Malachi hver gang vantro stødt sin hvalbensstok hårdt ned i jorden og kaldt drengen en løgneprofet, mens han skrabede i staldens møg som en olm tyr. Da Malachi en dag fik et laset eksemplar af *London Chronicle* i hænderne og læste om den store opdagelse, fik piben imidlertid straks en helt anden lyd. Tersias kunne mærke den bølge af ophidselse og ærefrygt, der skyllede ind over Malachi og for en tid gjorde ham ude af stand til at foretage sig andet end at sidde som lammet og med stadigt stigende stemmestyrke gentage det samme ord – *kometen, kometen*.

Nu var kometen over dem og fyldte nattehimlen med sit lys. Det var et imponerende syn, men tilskuerne var flygtet, og London lå øde hen. Selv rotterne havde forladt byens huse efter det første bombardement af vældige isklumper, der havde gennembrudt atmosfæren for sydende og spruttende at hamre ind i jordens overflade. Tersias og Malachi var de eneste, der var tilbage i staldbygningen, der klyngede sig til bagmuren på Cross Keys-kroen nord for Cheapside. Hver eneste logerende, vagabond og gadedreng var flygtet fra byen. De eneste lyde, der hørtes, var hundehyl og efterårsbladenes raslen.

Malachi trådte forsigtigt længere og længere ud i natten uden for døren med blikket fast rettet mod det fremstormende himmellegeme. Rundtomkring hørte man stadig isblokke syde gennem luften og brage til jorden i byen og udenfor. Sølvmeteorer styrtede ned i floden, bragte vandet i kog og sendte eksplosioner af hvæsende gasser op i luften. Kometen voksede i lysstyrke på den østlige himmel, mens den nærmede

sig jorden fra den anden side af månen. En hylende vind fra øst løftede flodens vand op i en søjle, mens kometen bøjede af mod månen, tiltrukket af det mindre himmellys. Så skælvede hele jorden, da kometen styrtede ned på månens mørke side og sendte vældige skyer af støv ud i rummet. Kometen splintredes mod månen og begyndte at hvirvle ned mod jorden i en million dybfrosne stumper, der glimtede som en regn af stjerner.

»Jeg gjorde det!« råbte Malachi og dansede ind gennem døråbningen og hen til buret med et triumferende blik til sin lille fange. »Du fik ret, min lille trøster: Kometen er kollideret med månen og vil ikke ramme jorden. Men det var min trolddom, der reddede planeten.« Han stak armen ind i buret og nev drengen i kinden, indtil han peb af smerte.

Malachis fedtglinsende fingre lugtede af brændende svovl og ristede løg. Tersias' øjne løb i vand, og tårer begyndte at trille ned ad hans kinder, mens de stærke lugte plagede hans sanser, og den sammenknebne hud på hans kind begyndte at dunke af smerte.

»Min lille dreng græder for sin onkel Malachi,« drillede Malachi overstadigt med overdreven rørelse i stemmen. »Se, hvordan de blanke tårer falder fra hans blinde øjne – hvilket kærlighedspant!« Han talte med tudende stemme som en havets sirene. »Jeg vil købe dig et bur af ægte guld – for at beskytte dig, selvfølgelig. Når byen er genopbygget, vil vi gå til Tyburn, hvor du kan profetere ved hængningerne. En shilling for hver profeti. Så bliver jeg rig, og du – du kan få et nyvasket tæppe hver uge.« Hans stemmestyrke voksede i takt med hans stigende begejstring.

»Jeg vil ikke profetere,« protesterede Tersias og trak sig væk fra Malachi. »Jeg er ikke et væsen i et menageri.«

Malachi gik stille om på den anden side af buret, mens Tersias anstrengte sine ører for at følge hans bevægelser. »Hvorfor

dog ikke, Tersias? Vil du ikke gerne behage mig? Jeg har da givet dig varme og mad og husly, har jeg ikke? Er det sådan, du vil lønne din ven Malachi?»

»Har jeg ikke allerede været den guinea værd, du gav for mig?« spurgte Tersias, mens han famlede rundt i buret. »Jeg har tippet for dig og forudsagt fremtiden. Hvad mere forventer du af mig? Skal jeg nu udstilles til spot og spe?«

»Hvem andre ville tage sig af dig, Tersias? Give dig vand og tøj, lave mad til dig og skifte din seng? Jeg er dine øjne i mørkets verden, dine ører i en verden så døv, at den ikke kan høre sandheden. Din gæld til mig er større end en guinea. Jeg købte et liv og ikke en tidsbegrænset brugsret, det har jeg lovens ord for. Du er min lærling, indtil du bliver enogtyve, og først da er du fri.« Malachi tav et øjeblik og lod truende sin stav rasle hen over metaltremmerne. »Hvis du ønsker din frihed allerede nu, så er løskøbelsesprisen to hundred pund, svarende til, hvad det vil koste mig at have dig her, indtil du når skelsår og alder. Da kan du få nøglen til buret og gå fri herfra.« Hans stemme blev lige så hård som udtrykket i hans ansigt. »Foreløbig er du min og må tale for mig, til hvem jeg ønsker. Du må bare prise dig lykkelig for, at du aldrig vil få de spørgendes omstændigheder og ansigter at se ...«

»Og hvis jeg nægter, hvad vil du så gøre?« spurgte Tersias, mens han pakkede sig ind i sit tæppe og satte sig midt i buret forberedt på, som så ofte før, at føle stavens slag gennem burets tremmer. Han kunne høre Malachi gå fra buret hen til ildstedet, mens han trak sit dårlige ben efter sig. Der fulgte en lyd af metal, som skurrede hen over essens sten og raslede i ildens glødende kul.

Stilhed var en kilde til frygt for Tersias. Han anstrengte ørerne for på lydene at regne ud, hvad Malachi havde for, men det eneste, han kunne høre, var den susende lyd af hans egne tunge åndedrag. Så raslede det igen i essen, da ildrageren blev

stukket dybere ind i ildens hvidglødende kul. Igen lyden af metal, der blev trukket hen over sten. Så kom slæbende fodtrin på ny i hans retning.

»Hvad laver han?« mumlede Tersias frygtsomt til Elendigheden og følte i sit hjerte, at en stor ondskab var nærtforestående.

»Han nærmer sig med en glødende jernstang, der lyser lige så stærkt som hadet i hans øjne,« rungede stemmen i hans hoved. Da væsnet talte, blev Tersias overvældet af en stærk kvalme, der fik det til at vende sig i hans mave. Lugten fra Elendigheden fyldte hans næsebor og gurglede i hans hals.

Pludselig begyndte Tersias at kunne skelne et mørkt billede af Magnus Malachi, som Elendigheden dannede i hans sind. Han gispede i fuldstændig forbløffelse, da han første gang så sin fangevogter med den lange frakke, der slæbte hen over jordgulvet. Det var som en livagtig drøm, der bølgede frem i hans sind som i en dansende tåge, der langsomt lettede i daggryet. Malachi var meget højere, end han havde forestillet sig. Han var tyndere og havde mere markerede ansigtstræk. Det lange, sorte gedebukkeskæg klistrede sig sammen i klumper af myrra og glinsede i lyset fra lampen og ilden. Tersias mærkede, at Elendigheden var bag ved ham, uden for buret, og betragtede Malachi hen over hans skulder. Det var, som om deres tanker var forenet, så alt det, som væsnet så, flød som billeder ind i hans eget sind.

Væsnet stirrede ned på ildrageren, Malachi holdt i sin hånd. Den glødede rødt med en helt hvidlig, gnistrende spids, hvorfra der steg en tynd, blå søjle af røg op. Tersias kunne se hånden, der holdt om ildrageren, med tykke, sorte negle, der rakte ud som kløer fra spidserne af lange, sortplettede fingre.

»Jeg har en overraskelse til dig, Tersias. Er du sikker på, at du ikke vil arbejde som mit orakel?« sagde Malachi, mens

han nærmede sig. »For hvis du ikke vil tale for mig, kan du lige så godt være stum så vel som blind ...«

»Et glødende jern, der kan visne min tunge?« Tersias rejste sig og bakkede væk fra Malachi.

»Godt gættet ... Du er ikke meget værd som tigger, men som profet og orakel er du helt enestående. Hvis du vil profetere for mig, så vil dit liv forandre sig. Du vil få et gyldent bur og silkelagner. Jeg vil lade alle mennesker vide, at du er min egen, min adoptiv søn. Jeg vil undervise dig i alkymi, og du vil lære verdens hemmeligheder at kende.«

»Og for det skal jeg optræde som en dansende bjørn, som en selskabsklovner?« spurgte Tersias, mens han i sit sind så sin herre nærme sig.

»Du vil imponere og forbløffe alle. Jeg vil være din værge, og du vil blive min lærling,« sagde Malachi, mens han løftede det glødende jern og langsomt stak det gennem tremmerne ind mod Tersias. Drengen trak sig så langt tilbage, som han kunne, og pressede ryggen op mod de tykke metaltræmmer.

Malachi førte tomme for tomme ildragerens glødende spids frem mod hans ansigt, og Tersias vendte ansigtet væk. »Kan du mærke varmen, Tersias? Du behøver bare acceptere, så har du intet at frygte. Så kan vi besegle vores venskab, fuldbyrde det ... Hellere være en rapmundet ven end en stum fjende, ikke sandt? BLIND OG STUM,« råbte han.

»Jeg vil ikke tale!« råbte Tersias, mens den glødende ildrager kom stadig nærmere.

»Så er du enten meget modig eller meget dum. Du kan blive mit orakel og lade din tunge danse, eller du kan nægte, og så vil jeg smelte den sammen med din gane.« Ildrageren nærmede sig stadig og var nu kun få tommer fra drengens ansigt.

»Tal for ham, dreng,« sagde Elendigheden blidt, men hurtigt. »Ellers slår han dig ihjel.«

»Godt, så vil jeg profetere for dig,« sagde Tersias modstræbende, mens han pressede ansigtet hårdt op mod tremmerne og gispede, da ildrageren begyndte at svide hans hud.

»Det var klogt. Så behøver du ikke holde tand for tunge mere.« Malachi lo ad sin egen morsomhed og trak ildrageren ud af buret. »I morgen vil vi gå på gaden, og så skal du profetere for folk. Vanviddet har hersket i den sidste tid, og alle mennesker længes efter at vide, hvad mere de har i vente. Jeg vil skaffe dig en vogn, som er en konge værdig, og den fineste hest i London til at trække den.«